

vyskytnouti, kdyby byl, jako v tomto případě, povinný neuzavřel s Marií J-ovou, trhovou smlouvu ohledně domu č. p. 26 v D. a nepřenechal ji místnosti v domě k provozování hostinské živnosti, ač se podle smlouvy Marie J-ová, provdaná I-ová, zavázala přenechat povinnému místnosti, jichž jest třeba k provozování hostinské živnosti, když o tom, zda se to vše snad stalo jednáním odporovatelným, odpůří spor nebyl proveden. Případně také zdůraznil již rekursní soud, že pro tuto věc jest lhostejno, zda přenechání provozu hostinské živnosti Marii J-ové, provdané I-ové, odpovídá živnostenskému řádu. Není ničím doloženo tvrzení stěžovatelky, že pozdější úmluva, podle níž dlužník přenechal místnosti k provozování hostinské živnosti Marii J-ové provdané I-ové, je toliko předstírána, naopak vychází opak toho z okolnosti dosvědčené D-em, že tento od 1. května 1924 až do konce roku 1925 přímo od Marie J-ové, provdané I-ové, měl hostinec pachtován, jakož i z přípisu četnictva z 28. prosince 1926, podle něhož povinný pomáhá jen Marii I-ové při hostinské živnosti, patrně za stravu. Dále ničím nedoložila dovolatelka tvrzení, že I-ová poskytuje povinnému za přenechání hostinské koncese celé živobyčí a že mu dokonce ještě za jeho činnost při provozu hostinských prací platí. Naopak Marie J-ová provd. I-ová udala, byvši slyšena, že povinnému nic za to neplatí.

Čís. 7427.

Císařský patent ze dne 5. července 1853, čís. 130 ř. zák.

Právo služebnosti jízdy v cizím lese nelze vydržeti ani tehdy, jde-li o polní služebnost určenou pohodlnějším a prospěšnějším užívání hospodářského pozemku, nikoliv ku pronášení plodů lesní půdy. Také jízdní cesta může býti půdou věnovanou lesní kultuře, což lze zjistiti spolehlivým způsobem pouze na základě posudku znalce z oboru lesnictví.

(Rozh. ze dne 21. října 1927, R I 862/27.)

Žalobě o zjištění, že žalovaným nepřísluší služebnost jízdy po pozemku žalobců čkat. 579/3 les ve prospěch pozemků žalovaných čkat. 579/2 a 581/2 a že žalovaní jsou povinni zdržeti se výkonu jízdy po pozemku čkat. 579/3, procesní soud první stolice vyhověl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, řízení doplnil a znovu rozhodl. Důvody: V napadeném nyní rozsudku zjišťuje soud první stolice, že les, jenž byl dříve na pozemcích č. kat. 570/1 a 579/3, nesahal přímo až k hranicím pozemků č. kat. 579/1 a 579/2, nýbrž že tam byla volná část v šíři 2 až 3 metrů travou porostlá, po níž žalovaní přes 30 let jezdili, že les ten byl v letech 1922 a 1923 úplně vykácen, že půda jeho byla změněna na role a ona volná část rozorána, takže zanikla. Toto zjištění prvního soudu stačí k spolehlivému úsudku, že tato volná část, o níž právě v tomto sporu běží, nemůže býti pokládána za les ani za

půdu pro lesní kulturu určenou. Tomu nevadí, že jde pouze o část parcely č. kat. 579/3, která je dosud v pozemkové knize vyznačena jako les a skutečně byla až do let 1922 a 1923 lesem, když je jinak ze zjištění prvního soudce patrné, že ona volná část zmíněné parcely měla určení zcela jiné, jsouc používána za cestu a porostlá pouze travou, a tomuto jejímu určení nemůže býti na úkor, že na ni byly kořeny sousedních lesních stromů. Okolnost, zda vlastník bývalého lesa mohl podle své libosti na volné části sázeti stromy, jest otázkou určitého případu, pro jehož řešení není v tomto sporu předpokladů. Odvolací soud odchýlně od názoru procesního soudu pokládá onu volnou část za způsobilou, by na ní mohla býti vydržena služebnost jízdy, tvrzená žalovanými, nemůže však rozhodnouti ve věci samé, poněvadž zjištění prvního soudu zůstalo kusé (§ 496 čís. 3 c. ř. s.), neobírajíc se blíže námitkami žalovaných, že žalovaní po oné volné části uvedené parcely jezdili, jak toho právě bylo třeba, zcela veřejně a že její majitelé jim v tom nebránili, a dále tvrzením žalobců, že jde o přejíždky, k nimž došlo bez vědomí a bez souhlasu předchůdců žalobců ve vlastnictví, takže prý o vydržení práva jízdy nelze mluvit.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Dlužno sice přisvědčiti stěžovatelům, že mylným jest právní názor odvolacího soudu, že není vyloučena možnost vydržeti právo služebnosti jízdy v cizím lese, když jde o polní služebnost určenou pohodlnějším a prospěšnějším užívání hospodářského pozemku, avšak nikoliv ku pronášení produktů lesní půdy. Císařský patent ze dne 5. července z roku 1853, čís. 130 ř. zák. v tomto směru nerozeznává a z ustanovení § 1 čís. 3 a) tohoto patentu vychází zcela zřejmě, že mu podléhají veškeré polní služebnosti, které nejsou již uvedeny v odstavci prvním a druhém a u nichž jest služebným statkem les, pokud se týče půda věnovaná lesní kultuře. V tomto případě jest především rozhodné, zda pozemek, jenž jest spornou cestou zasažen, je lesem anebo půdou lesní kultuře věnovanou, čili nic. Otázku tuto řešil odvolací soud v ten smysl, že jde o kraj lesní parcely, který byl používán za cestu, a že tudíž tato část pozemku nemůže býti pokládána za les ani za půdu pro lesní kulturu určenou. Náзору tomuto nelze přisvědčiti, neboť také jízdní cesta může býti půdou lesní kultuře věnovanou, zdali však tomu tak, lze zjistiti spolehlivým způsobem pouze na základě posudku znalce z oboru lesnictví. Bude tudíž především zapotřebí, by procesní soud první stolice provedl tento znalecký důkaz. Teprve po doplnění řízení v tomto směru bude lze řešiti rozhodnou otázku, zda vydržení služebnosti bylo vzhledem k ustanovení § 43 čís. pat. vůbec možno. Bude-li otázka tato zodpověděna kladně, bude potom ovšem zapotřebí obírat se s ostatními okolnostmi uvedenými v napadeném usnesení a proto nelze rekursu přiznati oprávnění.